

Főhajtás*

Kedves Barátaim!

Mikor itt Marosvásárhelyt fölcsegett a telefon, hogy Kötő József barátom dróton küldött meghívását közvetítse a színpadon tizedik esztendejébe lépett Lócsiszar jubileumi előadására, hirtelenében az a különös érzésem támadt, hogy valaki benéz az ablakon. Oda is kaptam a fejem; hát csak ezt a mordályos tavaszi eget láttam s a késlekedő rügyei felé merengő orgonabokrot.

Kötő József hírére nem nézett be senki az ablakon. De ha már megrez-
zentem egy futó árnyékon, azzal kellett áztatnom magam, hogy a kegyes idő
bólintását észlelhettem.

Szikrányi okom is van erre.

Kolozsvárott, az Állami Magyar Színházban tíz éve él egy Harag-rendezte előadás. Még nem pusztába kiáltott szó, még nem falra hányt borsó. Magány-
nyi másfajta vállalkozás tülekedésében még nem gurult szerte.

Mert életben tartja valami.

Valaki?

A Nagyérdemű, ahogyan mondani szokás. Magányos drámakísérleteinek nyilvános és legfőbb Ítésze: a kollektivitás, amelynek művet őrző, vagy elvető szerepéről oly ellentmondásos az esztéták vélekedése. Amelybe nem óhajtanék beleszólni mostan.

Céлом ennél békességesebb. A kincses város közönsége előtt szeretnék — mint függöny előtt illik — fejet hajtani ez alkalommal. Köszönetképpen a kölcsönidőért, amelynek rivaldás fényében szerző és közönsége — évtizednyi estére, lám! — találkozhatott. Nagy idő ez olyan korban, midőn érték és mérték a folytonos útkeresés lázában oly gyakran változik. Tetemes idő s még nagyobb biztatás drámairóink számára: van kinek, van kiért, van kivel együtt tünődni emberi sorsunk tragikus fordulatain, egy Kolhaas Mihály gyalogos reménységének útján is.

Egy igazsághajszolásban önmagát elveszejtő lélek virágvasárnapjának premierhangulatában küldöm hát köszönetemet az Állami Magyar Színház művészeinek és műszaki csoportjának is.

Mindazoknak, akik munkámat felkarolták, mert közös mondandót csiholt ki belőlük az idő. Így legyen — ha lehet — az elkövetkezendőkben is.

* A Kolozsvári Állami Magyar Színház együttese 1985. április 3-án ünnepelte tizedik évfordulóját annak, hogy Harag György rendezésében színre vitte az Egy lócsiszar virágvasárnapját. A jubileumi alkalomból Sütő András az alábbi levélben köszöntötte a társulatot és a közönséget.